

[Hartvig Frisch.]

Befolkning finder det rimeligt. Det ærede Medlem sagde ikke, hvor han har det Flertal fra. Og dets „jødiske Kædetræk“, som det ærede Medlem føjede til, viser ogsaa Hensigten med den noble Tale.

Med ægte Jesuitisme endte det ærede Medlem dette Afsnit af sin Tale med at sige: „Vi har intet Jødespørgsmaal her i Landet, og Regeringen bør sørge for, at vi ikke faar det.“ Med disse Ord vender det ærede Medlem Tommelfingeren ned som en romersk Cæsar paa Arenaen over alle de ulykkelige, der i Øjeblikket jages rundt i Landene, og skubber samtidig ethvert Ansvar over paa Regeringen og forbeholder sig aabenlyst den politiske Udnyttelse heraf.

Jeg vil heroverfor spørge det ærede Medlem: Har vi da ikke alle et Ansvar for, at vi ikke faar det Spørgsmaal her i Landet? Har han som højtstaaende Embedsmand, tilmed ved Retsudøvelsen, ikke sit Ansvar? Det ærede Medlems Tale var en Rane Jonsen Tale, hvor han pegede paa det Offer, han foregav at ville forsvare. Men jeg forstaar godt, at det ærede Medlem har Brug for lidt af hvert i Retning af Forbundsfæller, da han selv siger, at han nu vil samle alle disse mange til en fælles Front imod Ministeriet Stauning. Det er den nationale Liga fra i Sommer, der nu fik holdt sin Programtale gennem det ærede Medlem. Gennem Pressen har vi længe været holdt underrettet om andre Fremstød af forskellig Natur mod Ministeriet Stauning og Socialdemokratiet. Pengeafpressere, Indbrudstyyve, Spioner, Bagvaskere — de maa ogsaa tages med i Billedet, naar man skal afmale den fælles Front, som skal samle disse mange.

Paa hele det store Flertals Vegne, som har baaret denne Regering frem gennem 10 Aar med stadig forøget Tilslutning, henstiller jeg til Regeringen med Fasthed og Styrke at vende sig imod de forbryderiske Anslag, og den skal vide, at den bag sig i denne Kamp har Hundredtusinder af fredselkende og lovlydige Borgere, der sætter al vor nationale Stolthed i Arbejdet for det Danmark, hvor frie Mænd skaber frie og værdige Kaar for alle.

Brorsen: Jeg har tilladt mig i den allersidste Tid ved et offentligt Møde at gøre en Bemærkning angaaende Arbejdsforholdene paa Rigsdagen, og jeg finder det rigtigt at gentage denne Bemærkning her, for skal der ske en Ændring, er det til denne Forsamling her, man skal tale. Paa Forhaand vil jeg sige, at der naturligvis ikke

i den Udtalelse, jeg i den Anledning ønsker at fremsætte her, ligger nogen som helst Kritik af den nuværende Formand, hvis elskværdige og samtidig dygtige Ledelse af Tinget vi i høj Grad alle sammen anerkender. Men jeg mener, at det, ikke mindst af Hensyn til den Behandling, som Finansloven har faaet nu ved første Behandling i Aar, maa overvejes, om vi ikke kan komme ind paa en lidt anden Arbejdsmaade.

Det varer ikke ret længe, inden vi her i den danske Rigsdag i denne Rigsdagssamling har været samlet i ca. to Maaneder, og vi er ikke færdige med Folketingets første Behandling af Finansloven. Vi ved, hvorledes det gaar med Finanslovbehandlingen; det er nu engang blevet Tradition, at store og smaa Spørgsmaal i en Vrimmel kommer frem her, og der kommer mange vigtige Spørgsmaal frem fra de enkelte Medlemmer, som Ministeren svarer paa. Nu vil jeg nok spørge, om der, naar vi er færdige med denne første Behandling af Finansloven, er ret mange herinde, der egentlig har Rede paa, hvad der er spurgt om, og hvad den enkelte Minister har svaret. Og naar det ikke er Tilfældet med dem, der sidder herinde, hvorledes vil det saa gaa med Vælgene? Derfor er det, jeg vil henstille, om vi ikke, enten vi skal have en ny Grundlov eller ej, kan faa en lidt anden Arbejds metode, saaledes at man kan faa de mange forskellige Spørgsmaal, hvoraf særdeles mange er meget vigtige, isoleret, henlagt til bestemte Mødedage, hvor man kunde stille Spørgsmaal til de enkelte Ministre og forlange, at de skulde svare.

Jeg ved, at vi her med Hensyn til dette Spørgsmaal alle til Hobe er ganske uhyre konservative, men jeg vil alligevel henstille til Overvejelse, om Tiden ikke var inde til en Ændring med Hensyn til Finanslovens første Behandling.

Den Kritik, og berettigede Kritik, som jeg har fremført paa mit Partis Vegne over for Regeringen, har i alt Fald paa enkelte af dens Medlemmer virket noget irriterende. Jeg vil imidlertid bestemt hævde, at jeg hverken er kommet med Urigtigheder eller Overdrivelser, men jeg har ganske nøgternt fremført til Bedømmelse de forskellige aktuelle Spørgsmaal og Regeringens Stilling til dem. Efter min Opfattelse behøver man ikke megen Fantasi for at forestille sig, hvorledes det vilde have set ud i det Øjeblik, Regeringen havde siddet paa Oppositionsbænkene og vi havde haft en Regering af anden Partifarve, der havde løst de Spørgsmaal, der staar paa den politiske Dagsorden, saa daarligt, som Tilfældet er med den nu-